

ЗЛОВЕЩАТА КУТИЯ

Съ утринната поща, въ паркета се получи едно дълго писмо, което прокурорътъ, следъ като го прегледа, ми подаде съ усмивка.

— Отъ сѣщия онзи... дето идва при мене... у дома... философа... Каква странна мания!...

Азъ взехъ съ любопитство писмото, писано съ ситенъ почеркъ. Авторътъ почваше съ извинение къмъ прокурора, чо го е обезпокоилъ веднажъ и прибавяше: — „Но какво да правя? Да отида направо въ участъка, за да бжда хвърленъ въ дупката заедно съ всѣкакви типове — не мога... А въ болницата, дето ме съветвате да постѣпя, зная — не ми е мѣстото...“ И като съобщава адреса и името си, той продължава:

... А всичко стана съвсемъ неочаквано... Азъ бѣхъ единъ измежду милионитѣ мирни, бедни, измжчени отъ живота хора. Сигналъ бѣхъ до трагичния прагъ за човѣка, когато той иска да не бжде той, да измѣни, ако е възможно, своята душа и като стане другъ, да види другъ и свѣта. Защото, мисля, нѣма другъ пжтъ да се измѣни свѣта.

Въ такова сподадено настроение на духа, единъ лѣтенъ следобѣдъ, подъ синьо небе, при необикновена жега, която предсказваше буря, азъ бродѣхъ изъ улицитѣ на крайнината на града. Нѣмахъ работа и решихъ да се отбия при моя приятель отъ ученическа скамейка, Асенъ Априловъ, изобретатель инженеръ-химикъ, анархистъ. Защо при него ли?